

"Da izdate svoju zemlju stranim silama?"

"Da."

"Spremni ste da varate, da falsifikujete, da ucenjujete, da kvarite decu, da rasturate opojne droge, da podstičete na prostituciju, da širite venerične bolesti - da učinite sve što bi moglo dovesti do demoralizacije i slabiti moć Partije?"

"Da."

"Ako bi, na primer, u našim intresima odgovaralo da nekom detetu bacite u lice sumpornu kiselinu - biste li bili spremni i na to?"

"Da."

"Spremni ste da izgubite svoj identitet i da ostatak života provedete kao kelner ili lučki radnik?"

"Da."

"Spremni ste, oboje, da se razdvojite i da se više nikad ne vidite?"

"Ne", upade Džulija.

Vinstonu se učini da je prošlo mnogo vremena pre no što je odgovorio. Za trenutak mu se čak učinilo da je izgubio moć govora. Jezik mu se micao bez glasa, uobličavajući čas jednu čas drugu reč, nekoliko puta uzastopce. Dok je nije izgovorio, nije ni znao koju će reč kazati.

"Ne", reče najzad.

"Dobro je što ste mi rekli", reče O'Brajen. "Treba da znamo sve."

On se okrete Džuliji i dodade nešto manje bezizraznim glasom:

"Imate li u vidu da će on, ako i ostane živ, možda biti drugačija ličnost? Može se desiti da budemo prinuđeni da mu stvorimo nov identitet. Lice, pokreti, oblik ruku, boja kose - čak i glas će mu možda biti drugačiji. A može se desiti da i vi sami postanete drugačija osoba. Naši hirurzi mogu da izmene čoveka tako da ga niko ne može poznati. To je ponekad potrebno. Ponekad čak amputiramo ruku ili nogu."

Vinston se ne uzdrža da baci još jedan kos pogled na Martinovo mongolsko lice. Nije primećivao nikakvih ožiljaka. Džulija beše pobledela za jednu nijansu tako da su joj se pege isticale, no ipak je smelo gledala O'Brajenu u oči. Ona promrmlja nešto što je izgledalo kao odobravanje.

"Dobro. To je dakle i redu."

Na stočiću je bila srebrna kutija s cigaretama. Pomalo rasejano, O'Brajen je gurnu prema njima, uze jednu i sam, i počeo lagano koračati gore-dole, kao da na nogama bolje misli. Cigarete su bile veoma dobre, veoma debele i čvrsto zavijene, s neuobičajeno svilenkastim papirom. O'Brajen ponovo pogleda na sat.

"Martine, ti bi se mogao vratiti u kuhinju", reče on. "Ja ću za četvrt sata ponovo uključiti telekran. Pre nego što odeš, pogleda dobro lica ovim drugovima, da ih zapamtiš. Ti ćeš ih još viđati. Ja možda neću."

Isto onako kao i na ulazu, čovečuljkove očice im preleteše preko lica. U njegovom ponašanju nije bilo ni trunke prijateljstva. Gledao im je lica da bi ih zapamtio, ali nije osećao nikakvog interesovanja za njih, ili se bar činilo da ne oseća. Vinstonu pade na pamet da sintetičko lice možda i ne može menjati izraz. Bez reči, i bez ikakvog pozdrava. Martin, iziđe, nečujno zatvorivši vrata za sobom. O'Brajen je hodao gore-dole, s jednom rukom u džepu svog crnog kombinezona i držeći u drugoj cigaretu.

"Mora vam biti jasno", reče on, "da ćete se boriti u tami. Uvek ćete i biti u tami. Primaćete naređenja i izvršavati ih, a da nećete ni znati zašto. Kasnije ću vam poslati jednu knjigu iz koje ćete saznati kakva je prava priroda društva protiv koga se borimo i strategija pomoću koga ćemo ga oboriti. Kad pročitate knjigu, bićete punopravni članovi Bratstva. Ali između